

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci **žalobkyně: Imex Group s.r.o.**, se sídlem Milíčova 1343/16, Ostrava, zast. JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Těsnohlídkova 9, Brno, proti **žalovanému: Ministerstvo průmyslu a obchodu,** se sídlem Na Františku 32, Praha 1, proti rozhodnutí o rozkladu ministra průmyslu a obchodu ze dne 25. 11. 2008, č. j. 22071/08/07400/01000, ve věci neudělení licence k vývozu vojenského materiálu, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 10. 2010, č. j. 11 Ca 34/2009 - 59,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 14. 10. 2010, č. j. 11 Ca 34/2009 - 59, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 25. 11. 2008, č. j. 22071/08/07400/01000, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku ve výši 14 600 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce JUDr. Radka Ondruše, advokáta se sídlem Těsnohlídkova 9, Brno.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“),

kterým tento soud zamítl její žalobu podanou proti rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 25. 11. 2008, č. j. 22071/08/07400/01000, jímž byl zamítnut rozklad a potvrzeno rozhodnutí Licenční správy Ministerstva průmyslu a obchodu (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 6. 5. 2008, č. j. 38603/07/07430/07400. Předmětným rozhodnutím neudělil správní orgán I. stupně podle § 18 písm. c) zákona č. 38/1994 Sb., o zahraničním obchodu s vojenským materiálem a o doplnění zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání (živnostenský zákon), ve znění pozdějších předpisů, a zákona č. 140/1961 Sb., trestní zákon, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 38/1994 Sb.“), stěžovatelce licenci pro vývoz vojenského materiálu – 12 ks raketometů RM-70 r. 122 mm s příslušenstvím (SVM 2) do Gruzie, s odůvodněním, že tento vývoz není v současné době v souladu se zahraničně politickými zájmy České republiky.

Jako právní důvody kasační stížnosti stěžovatelka uvedla důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Stěžovatelka nejprve podotkla, že vzhledem k utajení části správního spisu do režimu „vyhrazené“ není schopna zcela vyhovět usnesení městského soudu, kterým byla vyzvána k doplnění kasační stížnosti, neboť není oprávněna k tvorbě a uchovávání písemností obsahujících utajované skutečnosti. V této souvislosti zmínila, že má navíc za to, že část spisu byla žalovaným a především Ministerstvem zahraničních věcí (dále též jen „MZV“) utajena nezákonně. Pokud však soud dospěje k závěru o oprávněnosti vyhrazení části spisu do režimu „vyhrazené“, navrhuje, aby byla zajištěna možnost se k těmto skutečnostem vyjádřit a odůvodnit kasační stížnost sepisem protokolu u soudu.

Mimo důvody, které na základě výše uvedeného nemůže soudu sdělit písemně, namítá, že z napadeného rozsudku je patrno, že městský soud přejal argumentaci správních orgánů (žalovaného a Ministerstva zahraničních věcí), aniž by reflektoval její argumentaci, dokonce se dle stěžovatelky ve svém odůvodnění odchýlil od dikce zákona, např. od § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“ nebo „nový správní řád“). V návaznosti na to poukazuje na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 13. 6. 2006, sp. zn. I. ÚS 50/03, ze dne 4. 2. 1997, sp. zn. Pl. ÚS 21/96, ze dne 3. 2. 1999, sp. zn. Pl. ÚS 19/98, a ze dne 19. 3. 2008, sp. zn. II. ÚS 2221/07, která se týkají požadavků kladených Ústavním soudem na výklad a aplikaci obecně závazných právních předpisů prováděný orgány veřejné moci, a rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 20. 1. 2000, sp. zn. III. ÚS 150/99, zabývající se otázkou stanovení podmínek, při splnění kterých má nesprávná aplikace jednoduchého práva obecnými soudy za následek porušení základních práv a svobod fyzické či právnické osoby.

Stěžovatelka trvá na své žalobní námitce, že závazné stanovisko Ministerstva zahraničních věcí vydané v dané věci, které bylo jediným podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí, je pro svoji obecnost a nekonkrétnost zcela nepřezkoumatelné. S touto žalobní námitkou se nevypořádal ani žalovaný, ani městský soud, který z daného stanoviska vycházel a jehož obecnou formulaci zcela a bez výhrad převzal. Na tom nic nemění ani skutečnost, že se městský soud pokusil v řízení postup MZV vysvětlit dodatečnými dotazy, neboť tím nelze odstranit nezákonnost řízení, kdy bylo stěžovateli upřeno vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.

Stěžovatelka zdůrazňuje, že závazná stanoviska jsou v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (například rozsudek ze dne 21. 10. 2008, č. j. 6 As 7/2005 - 97, všechna zde uvedená rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz) správním rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., a i když se v daném případě nevydávají formou samostatných správních rozhodnutí se všemi náležitostmi podle § 68 s. ř. [v tomto případě podle § 47 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „starý správní řád")], musí být řádně odůvodněny a jako takové přezkoumatelné jak v řízení soudním, tak i v řízení k mimořádným opravným prostředkům. V tomto směru je podle stěžovatelky irelevantní, zda se jedná o závazná stanoviska vydaná před 1. 1. 2006 nebo vydaná podle nového správního řádu. Závazná stanoviska MZV vydává v řízeních podle zákona č. 38/1994 Sb., a to jako správní akty podléhající přezkumu podle § 94 a násl. nového správního řádu [v daném případě podle § 65 starého správního řádu (podle zdejšího soudu je nutno na danou věc aplikovat pouze nový správní řád)]. Závazné stanovisko musí být konkrétní, odůvodněné a zejména přezkoumatelné, přičemž na odůvodnění takového stanoviska jsou kladeny stejné požadavky jako na odůvodnění meritorního rozhodnutí.

Stěžovatelka namítá, že městský soud se v daném případě pokusil vypořádat s některými obecnými závěry předmětného stanoviska, aniž by se v prvé řadě zabýval jeho přezkoumatelností jako takového. Přitom nelze argumentovat proti konkrétním obecným závěrům závazného stanoviska, aniž by bylo stěžovatelce zřejmé, z čeho dotčený správní orgán vycházel a jakými úvahami se při formulaci svého stanoviska řídil. Stěžovatelka dále uvedla, že obecně nelze připustit, aby správní orgány při výkladu neurčitých pojmů jako jsou zahraničně politické zájmy, bezpečnostní politika, atd. zaujímaly kogentní závěry obecného charakteru o tom, zda konkrétní jednání je s těmito zájmy, politikou či cíly v souladu či rozporu, aniž by současně uvedly, co tyto neurčité pojmy znamenají, jak je vykládají a zejména z jakých skutečností či podkladů správní orgán při svém správním uvážení vycházel. V postupu MZV proto stěžovatelka spatřuje libovůli a má za to, že městský soud měl závazné stanovisko MZV jako nepřezkoumatelné odmítnout. Tím, že tak neučinil, porušil právo stěžovatelky na spravedlivý proces a právo znát důvody zamítnutí její žádosti.

K nepřezkoumatelnosti závazného stanoviska a jeho povaze stěžovatelka dále odkazuje na usnesení rozšířeného senátu ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 As 47/2005 - 86, z něhož vyplývá, že pro závazná stanoviska je typické, že v nich jiný správní orgán v jiném řízení vychází, ale je jím též ve svém rozhodnutí vázán a to bez možnosti vlastní diskrece. Právě z tohoto důvodu musí být takový správní akt podroben soudnímu přezkumu. Nicméně městský soud v daném případě řádně nezkoumal obsah závazného stanoviska MZV ze dne 5. 8. 2008, č. j. 125249/2008-SZBP, které výslovně uvádí, že „*...MZV ze zahraničně politického hlediska nesouhlasí s vydáním vývozní licence pro uvedenou dodávku do země konečného užití: Gruzie*". V samostatném závazném stanovisku ze dne 11. 12. 2007, č. j. 139005/2007-SZBP, které předcházelo výše uvedenému stanovisku, pak bylo konstatováno, že „*...MZV vzalo v úvahu při formulaci tohoto stanoviska charakter a množství dodávaného materiálu, jakož i skutečnost, že na materiál, který je předmětem výše uvedené žádosti, existuje relevantní denial vydaný členským státem EU*". Stěžovatelka má za to, že městský soud zcela ignoroval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2010, č. j. 9 As 60/2010 - 125, v němž Nejvyšší správní soud ve zcela srovnatelné věci

konstatoval, že takto formulovaný obsah závazného stanoviska nemůže vyhovět požadavkům kladeným na jeho obsah, neboť je formulován obecně a postrádá jakékoliv odůvodnění, zejména pokud jde o důvody tohoto stanoviska, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se dotčený správní orgán (MZV) řídil při jejich hodnocení a při výkladu příslušných předpisů. Přitom této vady si byl vědom i žalovaný, který žádal MZV o přezkum daného stanoviska. Jak vyplývá z výše uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu, pouhý odkaz na existující denial členského státu, který nebyl ani ve stanovisku ani v jiné části správního spisu blíže obsahově specifikován, nelze považovat za dostačující a to ani přesto, že se podle názoru MZV i žalovaného jedná o utajovanou skutečnost na úrovni Rady EU. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne 20. 6. 2007, č. j. 6 Azs 142/2006 - 58) stěžovatelka podotýká, že ani s ohledem na zájem na ochraně utajovaných informací nelze porušit ústavně garantované právo účastníka řízení vyjádřit se ve své věci ke všem prováděným důkazům. Stěžovatelka má za to, že toto právo jí bylo v rámci řízení před správními orgány upřeno, přičemž jí nebylo ani umožněno seznámit se s kompletními podklady pro vydání rozhodnutí, zejména právě s předmětným denialem, jímž bylo odůvodněno nesouhlasné stanovisko MZV (k danému odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2009, č. j. 9 As 42/2009 - 124). Stěžovatelka má tak za to, že závazné stanovisko trpí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů, přičemž touto nepřezkoumatelností tak na základě § 16 odst. 1 zákona č. 38/1994 Sb. trpí rovněž navazující výrok rozhodnutí žalovaného. Městský soud pochybil, když napadené rozhodnutí nezrušil a věc nevrátil žalovanému z výše uvedených důvodů k dalšímu řízení. Pokud městský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, dopustil se tak stejného pochybení jako žalovaný, a zatížil své rozhodnutí vadou podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Tuto vadu podle stěžovatelky nemohlo zhojit ani to, že si městský soud vyžádal v řízení o žalobě podklady od MZV k důvodům jeho nesouhlasného stanoviska. Přitom má stěžovatelka za to, že již samotná tato vada zcela postačuje pro zrušení napadeného rozsudku městského soudu bez nutnosti zabývat se dalšími namítanými vadami.

Dále stěžovatelka uvádí, že závěry městského soudu týkající se posouzení relevantnosti denialu jsou zčásti nesprávné a zčásti nepřezkoumatelné pro svoji obecnost. V této souvislosti stěžovatelka podotýká, že poprvé jí bylo umožněno se s denialem blíže seznámit až v řízení před soudem, nicméně vzhledem ke skutečnosti, že část spisu tento denial obsahující podléhá režimu „vyhrazené“, není oprávněna nyní v kasační stížnosti písemně brojit proti relevantnosti jeho použití při rozhodování v daném případě. Své důvody je však připravena sdělit soudu do protokolu. Obecně však uvádí, že s ohledem na povahu denialů předpokládá jejich použití podrobné odůvodnění jejich relevance ve vztahu k předmětným obchodním případům. Takové odůvodnění však absentuje jak v rámci závazného stanoviska, tak v rámci rozhodnutí žalovaného. Přitom má za to, že relevanci denialu ve vztahu k předmětnému obchodnímu případu je oprávněn posoudit především žalovaný.

Za zcela obecné a nepřezkoumatelné považuje stěžovatelka vypořádání žalobní námitky, kterou brojila proti porušení zásady legitimního očekávání ve smyslu § 2 odst. 4 s. ř. V rámci této námitky upozorňovala na skutkově obdobné případy (stejný vojenský materiál, stejná země vývozu), kdy správní orgány, ačkoli měly s ohledem na jimi tvrzené ve vztahu k předmětnému denialu v těchto případech jeho relevanci rovněž zohlednit, tak

však neučinily. Tuto námitku městský soud zcela obecně negoval, pokud přisvědčil vyjádření žalovaného, že tato námitka je zavádějící a žalovaný není povinen v dané věci postupovat stejně jako v jiných předchozích srovnatelných případech. K výtce městského soudu, že stěžovatelka nepředložila žádná konkrétní rozhodnutí ve vztahu k námitce, že v obdobných případech správní orgány žádostem na vývoz vojenského materiálu vyhověly, podotýká, že jí správní orgány předmětná rozhodnutí odmítly sdělit s tím, že stěžovatelka není účastníkem těchto řízení. Navíc stěžovatelka v řízení před městským soudem shora uvedené informace doložila.

Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku stěžovatelka shledává rovněž ve způsobu odůvodnění, kterým byla vypořádána námitka směřující proti názoru ministra zahraničních věcí ve vztahu k předmětnému obchodu, který dle ministra může poškodit obchodní a podnikatelské zájmy v regionu zejména ve vztahu k Ruské federaci. Stěžovatelka tak v tomto postoji spatřuje základní rozpolcenost české zahraniční politiky. Má za to, že daný postoj ministra zahraničních věcí bylo třeba v rámci závazného stanoviska zdůvodnit, nicméně žádné takové odůvodnění nebo stanovisko MZV nebylo stěžovatelce předloženo ani v rámci správního řízení ani v rámci řízení před městským soudem.

Stěžovatelka v kasační stížnosti rovněž namítá, že soud k její žalobní námitce nevyžádal spisový materiál od MZV obsahující kompletní a úplné podklady, na jejichž základě MZV vydalo sporné stanovisko, a odmítl tak provést navržený důkaz tímto spisem. Místo toho se spokojil jen s předložením dvou vyjádření ministra zahraničních věcí a sporného denialu. Takto provedený důkaz před soudem považuje stěžovatelka za nedostatečný. Navíc má za to, že stanovisko ministra zahraničních věcí předložené k vyžádání městského soudu, které je v režimu „vyhrazené“, je nekonkrétní a u stěžovatelky přetrvávají pochybnosti o tom, z jakého důvodu bylo negativní stanovisko vydáno. Nepřezkoumatelnost stěžovatelka shledává rovněž v závěrech žalovaného a městského soudu týkajících se tvrzení o nestabilitě Gruzie.

Za další důvod pro zrušení napadeného rozsudku je možno považovat námitku stěžovatelky, kterou městský soud uznal důvodnou a která se týkala skutečnosti, že se žalovaný řádně nevypořádal s její námitkou uplatněnou v rozkladu. Městský soud tak uznal, že žalovaný nevypořádal námitku, že se v daném sporném obchodním případě nejedná o hromadění vojenského materiálu, nýbrž o doplnění zásob, kterou stěžovatelka v kontextu se všemi ostatními vadami řízení považuje za podpůrný důvod pro zrušení napadeného rozsudku.

Stěžovatelka dále nesouhlasí se závěry soudu stran důkazů závazným stanoviskem MZV jako důkazu listinou. Má za to, že skutečnost, že je toto stanovisko založeno ve spise, ještě nezbavuje správní orgán povinnosti jej provést v jeho úplné podobě jako důkaz listinou v rámci ústního jednání nebo postupem podle § 51 odst. 2 nového správního řádu. Jak v nalézacím správním řízení, tak v řízení o rozkladu, nebyl důkaz závazným stanoviskem proveden. MZV své původní vyjádření rozvedlo až v řízení před městským soudem. Tato skutečnost však zásadním způsobem poškozuje stěžovatelčino právo na spravedlivý proces, zejména její právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí správního orgánu. V souvislosti s tím poznamenává, že městský soud v rozporu s dosavadní

judikatorní praxí uvedl (str. 8 rozsudku), že závazná stanoviska a jiné listiny dotčených správních úřadů není nutno provádět jako důkazy listinou ve správním řízení postupem podle § 53 odst. 6 nového správního řádu, neboť k jejich aplikovatelnosti jako podkladu rozhodnutí postačí prosté založení do správního spisu, kde se s ním může účastník řízení seznámit. Stěžovatelka má však za to, že s jakoukoli listinou, včetně závazných stanovisek a vyjádření dotčených správních orgánů, je nutno v řízení postupovat podle citovaného ustanovení, aby měl účastník možnost se s nimi seznámit a vyjádřit se k nim bez zbytečného odkladu ještě dříve, než k tomu bude správním orgánem vyzván postupem podle § 36 odst. 3 s. ř.

V dalším bodě kasační stížnosti stěžovatelka namítá, že názor městského soudu, že měla možnost se seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí v dané věci, jmenovitě s tím, z jakého důvodu byl vydán denial jiným členským státem EU, nemá oporu ve spisovém materiálu. Stěžovatelka totiž nebyla v daném řízení vyrozuměna o ukončení dokazování a nebyla jí dána možnost se vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí postupem podle § 36 odst. 3 správního řádu. Vzhledem k tomu, že pro rozhodnutí v dané věci je významná otázka relevantnosti denialu, bylo by možno takovou podmínku seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí považovat za splněnou, pokud by stěžovatelce byla poskytnuta informace, který členský stát denial vydal, pro jaký vojenský materiál a z jakého důvodu, aby tak bylo možno se vyjádřit k tvrzené relevanci uvedeného denialu na daný obchod. Již to, že v daném správním spise, eventuelně v jeho oddělené části se nenacházel denial, na který se odvolává závazné stanovisko MZV, svědčí o tom, že spisový materiál byl nekompletní. Předmětná námitka by podle stěžovatelky byla důvodná i tehdy, pokud by na základě takových skutečností bylo možno navrhnout další důkazy rozhodné pro podporu tvrzení účastníka, tedy zejména směřující k návrhu dalších důkazů. Takovými důkazy by pak mohly být skutečnosti odůvodňující pochybnosti o tom, zda v dané věci neproběhla ústní jednání, na která se odvolávala stěžovatelka, spočívající v projednání věci mezi správním orgánem či jeho oprávněnými úředními osobami a oprávněnými úředními osobami dotčených správních orgánů, o nichž není ve správním spise záznam, a které se mohou nacházet v jiných správních spisech či evidencích žalovaného. Tomu nasvědčuje i skutečnost, že součástí spisu není doklad o předložení věci k vyjádření MZV, ani rozhodnutí o prodloužení lhůt k tomuto stanovisku.

Stěžovatelka namítá, že městský soud se v napadeném rozsudku spokojil v celé řadě závěrů pouze s převzetím tvrzení správního orgánu, aniž by provedl řádné zhodnocení skutkového stavu. V odůvodnění rozsudku navíc úplně chybí závěry městského soudu ohledně některých skutečností, např. kritéria pro posouzení relevance zmíněných denialů, existence podkladů svědčících pro konzultace s blíže nespecifikovanými subjekty o nich, apod. V této souvislosti odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu týkající se otázky nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu pro nedostatek důvodů a požadavků kladených na odůvodnění rozhodnutí krajského soudu, např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 4. 2004, č. j. 4 Azs 27/2004 - 74, ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, rozsudek ze dne 28. 7. 2008, č. j. 8 Afs 57/2007 - 233, či ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, či ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52. Pokud v nyní projednávané věci městský soud dovozuje, že stanovisko MZV je zákonné, konkrétní, určité a přezkoumatelné, musí uvést, z jakých skutečností k tomuto závěru dospěl, v opačném případě je nutno jeho rozsudek považovat za nepřezkoumatelný ve smyslu § 103

odst. 1 písm. d) s. ř. s. Dovozuje-li městský soud, že stanovisko MZV je odůvodněno konkrétními kritérii Kodexu či principy národní kontrolní politiky, musí podle názoru stěžovatelky rovněž uvést, v jakých bodech je shoda a z jakých konkrétních souvislostí napadené závazné stanovisko vychází. Stěžovatelka má za to, že městský soud postupoval v rozporu s dispoziční zásadou, jestliže označil některé ze žalobních důvodů za obecné, ačkoliv mu muselo být známo, že stěžovatelka nemá prostředky ke specifikaci žalobního důvodu, kdy současně za účelem jeho odůvodnění navrhl, aby soud provedl konkrétní důkazy. Stěžovatelka je dále přesvědčena, že městský soud se neřídil judikaturou Nejvyššího správního soudu, která se týká přezkumu správního uvážení (např. rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 A 139/2002 - 46, a ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42), pokud nedostatky v činnosti správního orgánu nahrazoval vlastním odůvodněním jeho činnosti, tedy jej z daného pohledu fakticky hájil. Ze všech výše uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje zrušení rozsudku městského soudu a vrácení věci tomuto soudu zpět k dalšímu řízení.

Ve vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 5. 5. 2011 žalovaný uvádí, že napadený rozsudek městského soudu považuje za zcela legitimní, přičemž má za to, že se městský soud vypořádal se všemi v žalobě uplatněnými námitkami. Neshledává ze strany městského soudu žádné porušení práva na spravedlivý proces. Zásadně pak nesouhlasí s námitkou stěžovatelky o obecnosti a nepřezkoumatelnosti závazného stanoviska MZV. K danému uvádí, že vzhledem k existenci relevantního denialu, kterou navíc městský soud potvrdil, je zde zásadní důvod pro neudělení licence k vývozu vojenského materiálu. Na základě této skutečnosti tak žalovaný nemusel provádět další dokazování (§ 149 odst. 3 nového správního řádu).

Žalovaný se zcela ztotožňuje se závěry městského soudu, že se Ministerstvo zahraničních věcí podrobně zabývalo předmětnou žádostí stěžovatelky a důvody pro vydání nesouhlasného stanoviska hodnotilo z různých hledisek. Nesouhlasné stanovisko je zcela logickým vyústěním těchto závěrů. Doplněním dokazování v řízení před městským soudem pak bylo zjištěno, že předmětný denial platí pro Českou republiku již od listopadu 2006, tj. přede dnem vydání napadeného rozhodnutí. Současně nesouhlasí, že by byla porušena zásada legitimního očekávání. Při rozhodování o vydání licence k vývozu vojenského materiálu je totiž nutno zohledňovat velký rozsah hledisek, která mohou ovlivnit obsah výrokové části meritorního rozhodnutí. Tato hlediska jsou pak u každé žádosti odlišná z věcného i časového srovnání. V návaznosti na uvedené žalovaný poukazuje na to, že podle současné judikatury platí, že není vyloučeno, aby se ve shodných případech správní orgán ve svém postupu odchýlil, což ovšem musí řádně odůvodnit. V daném případě mohly existovat obdobné žádosti o stejných parametrech, jako byla tato, nicméně základním rozlišujícím faktorem, který byl důvodem pro odchýlení se od ostatních žádostí, byl vydaný relevantní denial. Kdyby byl tento denial vydán v době, kdy bylo rozhodováno o ostatních žádostech, byly by tyto žádosti rovněž zamítnuty.

Dále žalovaný nesouhlasí s tvrzením stěžovatelky, že mu bylo znemožněno seznámit se s podklady rozhodnutí. Ze správního ani soudního spisu nevyplývá, že by stěžovatelka o předložení denialu požádala, naopak je ze spisového materiálu patrno, že existenci a relevantnost denialu nezpochybňovala. Navíc byla dopisem ze dne 15. 9. 2008 poučena ve smyslu § 36 s. ř. o možnosti před vydáním rozhodnutí o rozkladu nahlédnout

do spisu, pořizovat si výpisy a kopie, vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a ke způsobu jejich zjištění a navrhnout jejich doplnění. Stěžovatelka však nikdy nepožádala o předložení předmětného denialu. Žalovaný má rovněž za to, že městský soud vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci. Co se týká obsahu napadaného závazného stanoviska MZV, žalovaný je názoru, že bylo odůvodněno dostatečně. Nesouhlasí s tím, že bylo pouze stroze odkázáno na denial, ze shromážděných písemných podkladů vyplývá, že MZV získané informace o denialu hodnotilo a své odůvodnění rozvedlo. Dodává, že MZV jako dotčený orgán v rámci licenčního řízení nemá povinnost vést spis. Na základě všech výše uvedených skutečností žalovaný navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Podáním ze dne 14. 6. 2011 žalovaný své vyjádření doplnil o vyjádření ministra zahraničních věcí ze dne 31. 5. 2011, v němž ministr k „nepřezkoumatelnosti“ zahraničně politických zájmů České republiky, o kterých bylo pojednáno v předmětném závazném stanovisku MZV, uvedl, že otázka „zahraničně politických zájmů“ je nikoli právní, ale výsostně politickou otázkou, která se neustále vyvíjí v čase a ve vazbě na aktuální vývoj mezinárodní situace ve světě. Tato otázka je v každém jednotlivém případě věcí ministra zahraničních věcí jako ústavního činitele. Nejedná se tedy o „svévolné“ rozhodnutí MZV, ale o politické rozhodnutí ústavního činitele, které je plně v souladu s příslušnou zákonnou úpravou. Obecně jsou politická rozhodnutí již z principu v zásadě nepřezkoumatelná, neboť neexistuje „nadřízený“ orgán a ani soudu přezkoumávání politických rozhodnutí nepřísluší. Zahraniční obchod se zbraněmi je velmi citlivou záležitostí, neboť i vývoz zbraní má ve své podstatě zakódován závažný politický prvek v tom smyslu, že zbraně nejsou běžnou spotřební komoditou, ale tak či onak jsou vždy nástrojem i k prosazování určité politiky. Proto i zákonodárce zakotvil v § 16 zákona č. 38/1994 Sb. oprávnění MZV vydávat k žádostem o udělení licence pro vývoz vojenského materiálu závazná stanoviska „z hlediska zahraničně politických zájmů České republiky“, a to bez jakéhokoli omezení či podrobnější právní úpravy. Argumentaci o nepřezkoumatelnosti závazného stanoviska odmítá. Dle ministra zahraničních věcí nerespektuje výše uvedenou speciální úpravu zákona č. 38/1994 Sb. Závěrem uvádí, že vývozce zbraní musí s ohledem na vyváženou komoditu vždy brát v úvahu vývoj mezinárodní situace v daném regionu a k tomu, aby se mohl včas seznámit s aktuálním politickým pohledem, resp. se zahraničně politickými zájmy České republiky v dané oblasti, slouží konzultace, které MZV vývozcům zbraní standardně poskytuje. Legitimní očekávání lze vztahovat pouze k výsledkům těchto konzultací.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou, v níž stěžovatelka uvádí, že jí nebylo umožněno se řádně seznámit se všemi podklady v řízení před správními orgány. V případě, že by tomu tak bylo, došlo by v řízení k takovému pochybení, které by mohlo mít vliv na zákonnost rozhodování správních orgánů, potažmo městského soudu.

Podle § 36 odst. 3 s. ř. nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal. Přitom je nutno zdůraznit, že v případě tohoto

práva účastníka se jedná o jedno ze základních procesních práv nejen správního řízení. Pro úplnost je třeba dodat, že toto právo má svůj základ v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle kterého má každý právo, aby jeho věc byla projednána veřejně, bez zbytečných průtahů a v jeho přítomnosti a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Účastníkům řízení je tímto právem zaručena možnost se nejen pasivně s podklady seznámit, obsahem tohoto práva je rovněž vedle vyjádření se k podkladům řízení možnost navrhnout doplnění řízení tak, aby byl spolehlivě zjištěn skutkový stav věci, resp. uplatnit další důkazy, návrhy či výhrady k podkladům rozhodnutí (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002 - 36, publikovaný pod č. 303/2004 Sb. NSS). Aby tomuto právu účastníka řízení bylo dostáno, je zřejmé, že mu musí být dána faktická možnost se se všemi podklady rozhodnutí seznámit ještě před rozhodnutím o věci samé ve správním řízení (k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009 - 243, publikovaný pod č. 2073/2010 Sb. NSS). Roli správního orgánu při naplnění § 36 odst. 3 s. ř. je nutno chápat tak, že účastníku řízení je třeba aktivně sdělit, že podklady pro rozhodnutí byly shromážděny a vyzvat ho, aby se s nimi seznámil (k tomu srovnej Vedral, J. Správní řád. Komentář. Bova Polygon, 2012, II. akt. a rozš. vydání, s. 402 an.).

Podkladem rozhodnutí jsou podle § 50 s. ř. zejména návrhy účastníků, důkazy, skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci, jakož i skutečnosti obecně známé. Za podklady od jiných správních orgánů nebo orgánů veřejné moci je nutno mimo jiné považovat rovněž závazná stanoviska podle § 149 s. ř. vydávaná dotčenými správními orgány. Proto lze konstatovat, že účastník řízení má podle § 36 odst. 3 s. ř. právo mít možnost seznámit se a vyjádřit se také k závazným stanoviskům, jsou-li v takovém řízení vydávány.

V nyní projednávané věci se právě o takové řízení jedná. Stěžovatelka totiž podala dne 3. 10. 2007 žádost o udělení vývozní licence vojenského materiálu do Gruzie [mimo jiné 12 ks raketometů RM-70 r. 122 mm s příslušenstvím (SVM 2)], kdy pro kladné vyřízení žádosti bylo potřeba získat souhlasné závazné stanovisko Ministerstva obrany, jakož i souhlasné závazné stanovisko Ministerstva zahraničních věcí a Ministerstva vnitra (ve smyslu § 149 s. ř.). Ze správního spisu je patrno, že ze strany Ministerstva obrany bylo kladné stanovisko vydáno dne 24. 10. 2007, č. j. 307-19/2007/DP-2697, nicméně Ministerstvo zahraničních věcí vyjádřilo ve svém stanovisku ze dne 11. 12. 2007, č. j. 139005/2007-SZBP, s vývozní licencí na předmětný vojenský materiál nesouhlas. Na základě této skutečnosti správní orgán I. stupně vydal dne 6. 5. 2008, č. j. 38603/07/07430/07400, rozhodnutí, ve kterém stěžovatelce neudělil licenci pro vývoz předmětného vojenského materiálu s tím, že nebylo získáno kladné stanovisko Ministerstva zahraničních věcí s ohledem na zahraničně politické zájmy. Hlavním důvodem pro vydání nesouhlasného stanoviska ze strany Ministerstva zahraničních věcí byla existence relevantního denialu – zamítnuté transakce jinou členskou zemí EU, který však nebyl ve správním spise založen. Stěžovatelka proti tomuto rozhodnutí podala rozklad. Ve stěžejní námitce vyjádřila názor, že závazné stanovisko Ministerstva zahraničních věcí je nepřezkoumatelné, neboť z něj nelze vyčíst konkrétní důvody nesouhlasu. Rovněž považovala za nedostatečný pouhý odkaz na relevantní denial bez dalšího upřesnění. Ze spisu je patrno, že rozkladová komise požádala Ministerstvo zahraničních věcí ve smyslu § 149 odst. 4 s. ř. o potvrzení nebo změnu předmětného

napadeného závazného stanoviska. Ministr zahraničních věcí potvrdil původní nesouhlasné stanovisko vzhledem k absenci nových skutečností, které by měly vliv na hodnocení stěžovatelčiny žádosti, nicméně toto své stanovisko vydal ve stupni utajení „vyhrazené“. Žalovaný následně dopisem ze dne 29. 8. 2008, č. j. 22071/08/07400/01000, stěžovatelku informoval o možnosti seznámit se před vydáním rozhodnutí o rozkladu s podklady rozhodnutí, které jsou obsahem standardního spisu, zároveň však upozornil na to, že není ve smyslu § 58 zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o utajovaných informacích“), možné stěžovatelce umožnit seznámení se s potvrzujícím nesouhlasným stanoviskem ministra zahraničních věcí z důvodu jeho utajení ve stupni „vyhrazené“. Dne 25. 11. 2008 vydal žalovaný rozhodnutí o rozkladu, kterým jej zamítl, a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V odůvodnění uvedl, že vzhledem k tomu, že je vázán nesouhlasným závazným stanoviskem Ministerstva zahraničních věcí, není možné žádosti o udělení licence vyhovět.

Stěžovatelka následně v žalobě uplatnila námitku, že jí nebylo umožněno se seznámit se všemi podklady rozhodnutí žalovaného, zejména se správními spisy MZV k závazným stanoviskům, jakož i s použitými denialy, a tak jí bylo znemožněno navrhnout další důkazy k odstranění rozporů v předmětných závazných stanoviscích a k řádnému zjištění skutkového stavu věci. Provedení důkazu závazným stanoviskem se stěžovatelka domáhala před městským soudem. Z napadeného rozsudku městského soudu je patrno, že městský soud tomuto návrhu vyhověl v související věci sp. zn. 11 Ca 33/2009, kdy při ústním jednání, které se konalo tentýž den jako ústní jednání v dané věci, tj. dne 14. 10. 2010, stěžovatelku s obsahem relevantního potvrzujícího závazného stanoviska a s obsahem relevantního denialu, které jsou založeny v utajované části spisu k věci sp. zn. 11 Ca 33/2009 ve stupni „vyhrazené“, seznámil po předchozím poučení o povinnosti mlčenlivosti ve smyslu zákona o utajovaných informacích. V daném řízení tak stěžovatelka opakování těchto úkonů nepožadovala. K námitce stěžovatelky, že nebyla seznámena se všemi podklady rozhodnutí, městský soud uvedl, že ji neshledává důvodnou, neboť stěžovatelka v průběhu řízení předložení denialu nepožadovala a stanovisko ani denial ve správním řízení nijak nezpochybňovala. Když potom stěžovatelka seznámení s těmito podklady v přezkumném řízení před městským soudem vyžadovala, bylo jí vyhověno.

Nejvyšší správní soud postup městského soudu přezkoumal a dospěl k závěru, že se městský soud s ohledem na výše uvedené dopustil pochybení, které mohlo mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí. Nejvyšší správní soud má za to, že pokud městský soud naznal, že stěžovatelka má právo být seznámena s potvrzujícím závazným stanoviskem, jakož i se zmiňovanými relevantními denialy, založenými v utajené části spisu ve stupni „vyhrazené“, potom měl rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Zdejší soud podotýká, že městský soud svým postupem nemohl napravit pochybení žalovaného, který nedostál právu účastníka řízení zaručenému v § 36 odst. 3 s. ř., tj. právu účastníka řízení seznámit se a vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí vydávaného ve správním řízení, v němž dochází ke zjišťování skutkového stavu věci a ve kterém může účastník svými návrhy tato zjištění ovlivnit. Pokud byl s podklady seznámen až v řízení před městským soudem, tj. v řízení přezkumném, bylo účastníku znemožněno tyto návrhy na doplnění správního řízení uplatnit v relevantní fázi řízení, čímž došlo k porušení práva

na spravedlivý proces. Zdejší soud proto dospěl k závěru, že městský soud měl rozhodnutí žalovaného pro porušení § 36 odst. 3 s. ř. sám zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Neučinil-li tak a rozhodnutí žalovaného přes uvedené procesní pochybení přezkoumal, zatížil řízení o žalobě vadou, která mohla mít vliv na zákonnost. Tuto vadu nelze v nyní probíhajícím řízení o kasační stížnosti ignorovat. Vzhledem k výše uvedenému zdejší soud naznal, že jsou v daném případě podmínky pro postup podle § 110 odst. 2 s. ř. s. a tímto rozhodnutím přistoupil nejen ke zrušení rozsudku městského soudu, ale i rozhodnutí žalovaného.

S ohledem na tuto skutečnost zdejší soud zvážil předmětnost vypořádání zbylých kasačních námitek. Je tomu tak proto, že žalovaný bude znovu rozhodovat o věci a vydá nové rozhodnutí, v němž bude muset zohlednit všechny případné nově uplatněné návrhy stěžovatelky k podkladům rozhodnutí. Vývoj v dalším řízení, jakož i znění případných nových námitek (bude-li žaloba stěžovatelkou vůbec podána), však nelze předjímat. Zdejší soud proto pečlivě zvážil, které námitky v kasační stížnosti uplatněné je účelné v této fázi řízení vypořádávat, a u kterých by bylo vypořádání předčasné, nadbytečné a nehospodárné. S ohledem na uvedené Nejvyšší správní soud konstatuje, že námitky směřující proti nepřezkoumatelnosti závazného stanoviska, jakož i nezákonnosti jeho obsahu, namítané neprovedení všech navrhovaných důkazů před městským soudem a neodůvodnění jejich neprovedení, jakož i neodůvodnění závěru o relevantnosti denialu zmiňovaného v závazném stanovisku, by bylo v této fázi řízení s ohledem na výše uvedené nadbytečné. Totéž platí i pro námitku nepřezkoumatelnosti samotného rozsudku městského soudu z důvodu nevypořádání námitek týkajících se závazného stanoviska.

Pokud se však jedná o kasační námitku směřující proti vypořádání námitky týkající se porušení zásady legitimního očekávání ve smyslu § 2 odst. 4 s. ř., dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že nic nebrání se k dané problematice v předmětném řízení vyjádřit. Zrušení rozsudku městského soudu, jakož i rozhodnutí žalovaného pro jeho procesní pochybení, nemůže totiž mít na tuto námitku žádný vliv. Naopak její posouzení může mít význam pro další řízení a rozhodnutí ve věci (obdobně viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74, publikované pod č. 1566/2008 Sb. NSS).

Stěžovatelka v kasační stížnosti namítá, že městský soud řádně nevypořádal námitku, v rámci níž podotkla, že správní orgány ve skutkově obdobných případech (stejný vojenský materiál, stejná země vývozu) rozhodovaly odlišně od nyní posuzovaného případu, čímž byla porušena zásada legitimního očekávání. Podle stěžovatelky žalovaný i městský soud tuto námitku vypořádal zcela obecně a nepřezkoumatelně. Nejvyšší správní soud k této námitce uvádí následující.

Zásada legitimního očekávání, zakotvená v § 2 odst. 4 s. ř., vychází z toho, že rozhodl-li správní orgán určitou věc za určitých podmínek určitým způsobem, měl by všechny další obdobné případy, které nastanou v budoucnosti, rozhodovat způsobem obdobným. Tuto zásadu pak nelze chápat způsobem, že by dávala adresátům veřejné správy, resp. veřejné moci jako takové, nárok na to, aby správní orgán v jejich případě rozhodl určitým způsobem, či dokonce v jejich prospěch, garantuje jim však nárok na to, aby správní orgán i v jejich případě rozhodoval způsobem předvídatelným, resp. aby svůj postup a způsob rozhodnutí vždy řádně odůvodnil racionálními argumenty, na základě

nichž rozhodnutí obstojí především i z hlediska ostatních zásad zakotvených v § 2 s. ř. (k tomu srovnej Vedral, J. Správní řád. Komentář. Bova Polygon, 2012, II. akt. a rozš. vydání, s. 103 an.).

Stěžovatelka v nyní projednávané věci již v řízení před správními orgány poukázala na to, že je jí známo, že v jiných obdobných případech byla licence pro vývoz obdobného, ba dokonce stejného vojenského materiálu do stejné destinace povolena. Stěžovatelka však neuvedla žádný zcela konkrétně vymezený případ, v němž žalovaný postupoval odlišně od jejího případu. Konkrétně uvedla pouze to, že jí je známo, že vývoz identického vojenského materiálu byl povolen do Německa, Indonésie a USA, jakož i do Gruzie. Žalovaný její námitku porušení legitimního očekávání odůvodnil obecně, když uvedl, že „každé zahájené správní řízení je svou povahou jedinečné a přijaté řešení musí odpovídat okolnostem konkrétního případu. V rámci správního řízení o udělení licence k vývozu vojenského materiálu je velký rozsah hledisek, která mohou ovlivňovat obsah výrokové části meritorního rozhodnutí. Jako příklad lze uvést hledisko typu vojenského materiálu, jeho množství, konečné destinace, současné politické situace v zemi konečného uživatele, aj.“ Městský soud se s odůvodněním žalovaného ztotožnil, přičemž stěžovatelce vytkl, že pokud neuvedla žádný konkrétní případ (konkrétní rozhodnutí), jde o tvrzení natolik obecná, že je není možné nijak ověřit. V kasační stížnosti stěžovatelka k této výtce městského soudu uvádí, že jí příslušné správní úřady tato rozhodnutí odmítly sdělit s tím, že v daných řízeních nebyla účastníkem. Nejvyšší správní soud k danému uvádí, že pokud účastník namítá porušení zásady legitimního očekávání s tím, že v jiných skutkově obdobných případech správní orgán rozhodoval odlišně, nicméně žádné konkrétní případy neuvede, není správní orgán povinen sám vyhledávat, jakým způsobem v jednotlivých případech rozhodoval, a konkrétně takovou námitku vypořádávat. V takovém případě správní orgán, jakož i soud, dostojí své povinnosti vypořádat takovou námitku, pokud se jí bude zabývat v obecné rovině.

Nejvyšší správní soud přistoupil rovněž k vypořádání námitky týkající se neprovedení důkazu závazným stanoviskem v řízení před správními orgány podle § 51 odst. 2 s. ř. v návaznosti na § 53 odst. 6 téhož zákona. Stěžovatelka v ní vyjádřila nesouhlas se závěry soudu, že v případě závazného stanoviska postačuje jeho založení ve spise bez záznamu o provedení důkazu. Stěžovatelka tvrdí, že skutečnost, že je toto stanovisko založeno ve spise, ještě nezbavuje správní orgán povinnosti jej provést v jeho úplné podobě jako důkaz listinou v rámci ústního jednání nebo postupem podle § 51 odst. 2 s. ř. Nejvyšší správní soud tuto námitku považuje za nedůvodnou a ztotožňuje se s názorem městského soudu, neboť ve vztahu k závazným stanoviskům postačuje jejich založení ve spise. Stěžovatelka se mýlí, domnívá-li se, že i v případě závazného stanoviska je správní orgán povinen postupovat podle výše uvedených ustanovení, jako v případě listinného důkazu. Je tomu tak proto, že závazné stanovisko je podle § 50 odst. 1 s. ř. jedním z podkladů rozhodnutí, přičemž z daného ustanovení vyplývá, že mezi závaznými stanovisky a dalšími důkazy, mezi něž je nutno zařadit rovněž důkaz listinou, je nutno rozlišovat. Závazná stanoviska nelze považovat za standardní důkazní prostředek, na základě něhož je prováděn důkaz listinou. Ustanovení § 53 odst. 6 s. ř. tak není možné aplikovat na všechny písemnosti, dokumenty či listiny, které jsou součástí spisu a které slouží jako podklady rozhodnutí, nýbrž pouze na důkazy prováděné listinami. Proto není povinností správního orgánu v případě závazného stanoviska postupovat podle § 51 odst. 2 s. ř., podle

kterého má správní orgán povinnost o provádění důkazů mimo ústní jednání účastníky včas vyrozumět, nehrozí-li nebezpečí z prodlení, ani podle § 53 odst. 6 téhož zákona, v němž je uvedeno, že o provedení důkazu listinou se učiní záznam do spisu, a že za přítomnosti účastníků nebo zúčastněných osob, anebo účastní-li se úkonu veřejnost, se důkaz listinou provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah. Městský soud tak dospěl ke správnému závěru, že se žalovaný v tomto ohledu žádného pochybení nedopustil. Zdejší soud na závěr dodává, že v případě závazného stanoviska je však povinností správních orgánů dostát § 36 odst. 3 a § 38 s. ř. a účastníkům řízení umožnit seznámení se s podklady rozhodnutí a vyjádření se k nim, o čemž bylo podrobně pojednáno výše.

S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná, a proto zrušil rozsudek městského soudu v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. Přitom zdejší soud dospěl k závěru, že již tento soud měl v řízení o žalobě zrušit rozhodnutí žalovaného pro vady řízení, které mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Nejvyšší správní soud proto na základě § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. zrušil také rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Podle § 110 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud v případě, že zruší rozsudek krajského, resp. městského soudu, jakož i rozhodnutí žalovaného, povinen rozhodnout o nákladech řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského, resp. městského soudu. Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek NSS ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98). Žalovaný správní orgán, který neměl v soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení ze zákona. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl výrokem III., že žalovaný nemá právo na náhradu nákladů. Stěžovatelka však byla na základě rozsudku Nejvyššího správního soudu v předcházejícím řízení před městským soudem, jakož i v řízení o kasační stížnosti před zdejším soudem, úspěšná, a proto Nejvyšší správní soud výrokem IV. rozhodl o náhradě nákladů v souladu s § 60 odst. 1, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle výše uvedeného § 110 odst. 3 s. ř. s. Náklady řízení v tomto případě tvoří soudní poplatky, odměna zástupce a jeho hotové výdaje (§ 57 odst. 1 s. ř. s.). Z obsahu spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatelka zaplatila soudní poplatek za řízení o žalobě ve výši 2 000 Kč a za řízení o kasační stížnosti ve výši 3 000 Kč. Rovněž byla v řízení před krajským soudem, jakož i v řízení před zdejším soudem, zastoupena advokátem JUDr. Radkem Ondrušem, jehož odměna se počítá na základě § 35 odst. 2 s. ř. s. podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Sazba za jeden úkon právní služby činí podle § 7 ve spojení s § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu 2 100 Kč a náhrada hotových výdajů činí podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu 300 Kč za jeden úkon právní služby. Za řízení před městským soudem byla odměna zástupce stěžovatelky vypočtena za tři úkony podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu, tj. za převzetí a přípravu zastoupení, sepis žaloby a účast na soudním jednání. Za řízení před Nejvyšším správním soudem potom za jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, tj. za sepsání kasační stížnosti. Odměna zástupce stěžovatelky za obě řízení tak činí 8 400 Kč a náhrada hotových výdajů činí 1 200 Kč. Celková výše nákladů řízení stěžovatelky tudíž činí 14 600 Kč. Tuto částku je žalovaný

povinen uhradit stěžovatelce do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího právního zástupce JUDr. Radka Ondruše.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. května 2012

JUDr. Radan Malík
předseda senátu